

Εἰς πτήσεων ἡμέρας
τῆς πτήσεως τὸ γέρας
μένον ὅσ' ἂν Βέ προσάξει.

καὶ τὰ χεῖρα των δεχόμενον,
καὶ τοὺς πέρτρουε τὰ σάλια.

Π—Βλέπεις, βλέπεις τὸν αὐτὸ, ποῦ ὅτ' ἀνύχλι τῶν κρατετ
τεῦτον τὸν Ἀνορθωτή;
Κάποιοι τῶρα τὸν κутτοῦν, ὅπου βρισκόνται σὲ χεῖρα,
κι' ἀπὸ ζήλια χηλοσκάνουν

Φ.—Κι' ἐγὼ μὲ θάμβος ἀκούω ἔμπροστ' ἄν τὸν λαθρο,
ποῦ μὲ τὸν Ἐρυθρὸ θά μάς περιφουρήσῃ.,
ἂν δὲ τὰ καταφέρῃ νὰ πάρῃ καὶ τὸν Μαῦρο,
πολλῶν γὰρ τὴν Ἀρχὴ τὸ μάτι θά μαυρίσῃ.

Ὁ Βενζέλος βγαίνει κι' ὁ Θεοτόκης μπαίνει.

Μόλις ἀπὸ τ' Ἀχιλλεῖον ὁ Βενζέλος βγήκε
κι' ὁ Θεοτόκης μπήκε.
Κι' ὁ Τζώρτζης ὁ περίφημος, ποῦχει πολλὰ σκελίτια,
ἔλεγε μόνος τέτοια:

Ἄμμ' τί θαρρεῖς; πῶς μόνος σὺ καλά τὰ καταφέρνεις
καὶ τοὺς κοκκίνους πέρνεις;

Κι' ἐγὼ πολλαῖς σ' Ἄχιλλεῖα περιποιήσεις ἔδωκα,
κι' ἂν πῆρες σὺ τὸν Κόκκινον, πῆρα κι' ἐγὼ τὸν Μαῦρον,
κι' ἐμαύρισε τὸ μάτι μου μ' ἐκείνη τὴν μαυρίλα,
ποῦ πάθανε τὰ κόμματα τοῦ Μάμαλη τὴν ἴλα.

Ἄμμ' τί θαρρεῖς; πῶς γεύματ' ἀμόνο γὰρ σένα κάνει
ὁ Κάλκερ ὁ πᾶνυ;

Ἄμμ' τί θαρρεῖς καὶ σὺ γαμὰκ
καὶ τί νομίζεις τάχα,
πῶς; Σὲ δοξάζει καὶ τιμᾷ
ὁ Κάλκερ μονάχα;

Θαρρεῖς γὰρ Σένα μονάχ' ἀγαπᾷ πῶς ἔχει λόγια;
εἶμαι κι' ἐγὼ τοῦ Κάλκερ χαριτωμένη τζόγια.
Μὴ μοῦ παρακορδόνεσαι γὰρ τὰ πολλὰ του γάδια,
κι' ὁ Γουλιέλμος ἀγαπᾷ κι' αὐτόν, ποῦ κάνει λάδια.

Ἄμμ' τί θαρρεῖς; πῶς μόνος σὺ τοῦ φαίνεσαι Σωτήρας;
προτοῦ ν' ἔλθῃς ἄμουν ἐγὼ, τὸ τζάκι τῆς Κερκύρας.
Κι' ἐγὼ μὲ τοῦτον ἔκανα κουβένταις πρὸ καιροῦ,
καὶ τῶρα σ' ὅτ' οὐ γεινᾷ σου μ' ἐκάλεσε ξανά,
πλὴν βλακὴς ἢ κουβένταις μου γίνῃκαν κουτουροῦ,
κι' τὰ τραπέζια ποῦφαγα μού' ἔβγαλε ξυνά.

Ἐκεῖ καρπόσειε ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εὐχαριστήρια θερμὰ σ' ὅτ' Ζαχαροπλαστέον
Ἄδραμπούλου καὶ Λουμπι, ποῦ θέλουν ἀριστετόν
δι' ἕσα πρώτης παγωτὰ μού' ἔστειλεν κι' ἐρέτος,
κι' εὐοὶ κι' εὐὰν ἐφῶναξ γι' αὐτοῦς κι' Ὁ Περικλέτος.

Ἄμμὲ κι' ὁ Ζαχορίτης ἐκείνος τί σοῦ λέει...
μὲ παγωτὰ περίσσια μού' ἔγμισε τὸ σπῆτι,
κι' ἔλοι' ὅτ' ἀ παγωτὰ του ριχτήκαν λυσταλοῦ
κι' ἔσκουζαν ὁμορφῶνος; ἔητο τοῦ Ζαχορίτη.